

Cato in Hillegom

Het was een bijzondere middag toen Cato op bezoek was in de woonkamer. De bewoners zijn zoals altijd aan het babbelen met elkaar en met het personeel.

Het valt nauwelijks op dat er iemand bijkomt. Iemand nog wel met een felrode neus, dat valt een bewoonster wel op, want die neus: doet dat geen pijn? Ze stelt voor om een spiegel te zoeken want als je zelf niet weet dat je zo'n rode neus hebt.....

Zo ga je heel veel bewoners langs. En steeds is er tussendoor dat rustgevende neuriën, dat geeft een serene rust bij de bewoners. Je hebt een koffer bij je met allerhande spulletjes, voor iedereen is er wel iets bij. Sommige bewoners maken snel contact met jou en anderen kijken de kat uit de boom. Het is mooi om te zien en te horen hoe je je op een ieder weet te richten. Je sluit aan in gebaren en woorden.

Bij een bewoonster die allerlei gemopper laat horen sluit je in toon en woorden feilloos aan, de bewoonster is blij in jou een bondgenoot te hebben gevonden. Wanneer er geen woorden bij een bewoner zijn, zoals bij mijn moeder, dan heb jij ook geen woorden. Je let intussen heel goed op en weet altijd contact te krijgen. Je vangt met jouw ogen de ogen van mijn moeder en er zijn blikken van contact, ontroerend.

Het is een groot feest wanneer een bewoner met jou aan het sjansen is, je kruipt over de tafel en maakt er een fantastische gebeurtenis van.

Ik heb ademloos zitten kijken, vol bewondering. Je doet het met zoveel aandacht, liefde en warmte!

Het was ook heel mooi hoe jij wegging, rustig slenterend naar het einde van de gang, steeds neuriënd. Misschien raakt het me wel zo emotioneel omdat het symbolisch lijkt voor hoe de mensen in het tehuis ook langzaam slenterend naar de verte wandelen en ten slotte verdwijnen.

Tien minuutjes later ben je zonder je Cato-kleren en rode neus weer terug in de huiskamer.

Je bent weer gewoon een bezoeker, vergeten door iedereen. En toch heb je even een glinstering getoverd in de ogen van velen.

Dankjewel!!

Seb de Groot.